

РЕШЕНИЕ

№ 24313

гр. София, 17.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 05.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на
прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3990** по описа за **2026**
година докладвано от съдия Миглена Николова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по кас.жалба вх.№ 92010/23.03.26г на Д. А. Ч. с проц.представител адв. С. против
Решение № 685/26.02.26г по нахд № 13129/25г на СРС, НО, 104ти състав, с което е потвърдено
НП № 25-4332-015994/08.07.25г на Началник група в О“ПП“-СДВР, с което на касатора е
наложено адм.наказание на осн. чл. 179 ал.2 предл.1 от ЗДвП-глоба в размер на 200лв за
нарушение на чл.20 ал.2 от ЗДвП, както и адм.наказание на осн. чл. 175 ал.1 т.5 от ЗДвП/глоба в
размер на 100лв и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца/- за нарушение на чл.
123 ал.1 т.3 б.“в“ от ЗДвП.

В кас.жалба се твърди, че Решението е неправилно и проц. и мат.незаконосъобразно, като се
моли за отмяната му и отмяна на НП, претендират се разноски за 2 инстанции. Твърди се, че
няма нито едно обективно доказателство за съпричастност на МПС на касатора в ПТП. СРС
неправилно е ценил доказателствата, като е кредитирал само тези в полза на АНО. Няма снимков
материал, а показанията на свидетелите на АНО са противоречиви. В декларацията си свид.М.
сочи рег.номер на МПС, който се различава в последната си буква от номера, посочен в НП.
Всъщност тя е направила снимка на отдалечаващо се МПС, като е невъзможно номерът му да се
разчете безпротиворечиво. Нарушението не е безспорно доказано. Свидетелката сочи, че е нямало
разногласия, а е „останала сама“, следователно е неприложима нормата на чл. 175 ал.1 т.5 от
ЗДвП. Не е установена неговата действителна скорост и не е съпоставена с допустимата скорост.

Според свидетелката, той я е докоснал странично при разминаване, когато тя е била неподвижна, следователно няма удар при висока скорост. Не е приложено по АНП и възражението му, то не е разгледано от АНО, като така е нарушено правото на защита на наказаното лице още в адм.фаза. Освен това неправилно СРС приема липсата на възражения срещу АУАН- има подадено такова на 17.04.25г, но не е било приобщено по адм.преписка. Нарушен е и чл.34 от ЗАНН- нарушението е извършено и нарушителят е открит на 09.04.24г, като 3месечният срок за АУАН е изтекъл на 09.07.24г, а АУАН е съставен едва на 31.03.25г. Моли се за разпит на водача на тролейбуса-очевидец на нарушението, като той може да свидетелства как е бил установен рег.номер на МПС на наказаното лице и какъв е бил механизмът на ПТП. В съд.заседание касаторът се явява лично и с адв. С., като поддържа кас.жалба и сочи, че нарушението не е безспорно установено, но лишаването от правоуправление ще има тежки последици за упражняването на професията от страна на наказаното лице.

Ответникът Началник група в О"ТПП"-СДВР не се явява или представлява, не изразя становище по жалбата.

Прокурорът счита жалбата за основателна.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срока и съобразно изискванията на АПК, от лице с активна проц.легитимация, пред надлежния съд, срещу решение по чл. 63 ал.1 от ЗАНН, поради което следва да се разгледа по същество.

За валидността, допустимостта и мат.законосъобразност на въззивното решение Кас.състав следи и служебно/и при липсата на конкретни възражения в тази връзка/, а за допуснати от РС проц.нарушения и за явна несправедливост на наложеното наказание-само ако има такива възражения/в случая се твърди и проц.незаконсъобразност/.

Касационната инстанция не е съдебна инстанция, която непосредствено събира, проверява и анализира доказателствените материали. Затова тя не може да установява нови фактически положения, различни от включените в предмета на доказване факти и обстоятелства, приети за установени от въззивната инстанция. Касационният съд само контролира правилното приложение на материалния и процесуалния закон, поради което не може да подменя вътрешното убеждение на инстанциите по същество, на които е възложено да обсъждат резултатите от проведеното съдебно следствие.

Кас.състав намира Решението на СРС за валидно и допустимо, както и за проц. и мат.законосъобразно по следните съображения:

На първо място, редовно съставеният АУАН има мат.доказателствена сила, презумирана от чл.189 ал.2 от ЗДвП /както е пледирал и АНО пред СРС/. Което означава, че наказаното лице следва с всички доказ.средства да обори отразеното в редовно съставения АУАН. Това не е сторено от него, а АУАН е редовно съставен. Пред СРС нак.лице е поискало и са му допуснати в режим на довеждане- двама свидетели/по негова преценка/. Лицето след това само е оттеглило доказ. си искане и не е довел свидетели, вкл. не е поискал в режим на призоваване от СРС да се разпитат посочени от него свидетели/напр. водачът на тролей, чийто разпит иска едва пред Кас.състав/.

На второ място, дори Възражението на нак.лице срещу АУАН от 17.04.25г да не е било

приложено по АНП/по вина на служител на КАТ не е приложено/, той самият е могъл да го представи пред СРС/а не е/. Безспорно е, че НП е постановено без да е разгледано от АНО това Възражение. Въпросът е дали това е съществено проц.нарушение на АНО. Според правната теория и съд.практика- съществено проц.нарушение е това нарушение, което ако не бе допуснато, има висока вероятност да се стигне до издаване на друг по съдържание адм.акт или изобщо да не се издава акт/в случая- да не се издава НП след АУАН/. Кас.състав намира, че не е налице допуснато съществено проц.нарушение на АНО в хода на адм.нак.производство-поради неразглеждане на Възражението, тъй като то не би променило отразеното в редовно съставения и ползващият се с формална мат.док.сила АУАН. Ако Възражението не е било придружено с доказателства от лицето/а не се твърди да е било/, които да оборват отразеното в АУАН, то представлява просто твърдения на лицето, т.е. негова защитна теза, и респ. Възражението само по себе си не може да обори презумираната док.сила на редовния АУАН – дори още в хода на адм.нак.производство/преди постановяване на НП/. Не би могло да обори и в хода на производството пред СРС- необходимо е Възражението да е подкрепено с доказателства, ангажирани от наказаното лице/такива няма ангажирани, никакви/.

На трето място, спазен е Змесечният срок по чл.34 от ЗАНН, доколкото АУАН е от 31.03.25г, а за първи път контакт с лицето е осъществен едва на 06.02.25г - когато по телефон/поради отсъствието му от постоянен адрес в С. 3. и настоящ адрес в С./, е уведомен от служител на 04то РУ-СДВР, че следва да се яви за получаване на призовка за извършване на проверка във връзка с докладна за ПТП /не се е явил и се укрива от органите, видно от докладната/. Спазен е Змесечният срок по чл.34 от ЗАНН. Не се споделя тезата на касатора, че нарушителят е открит в момента на нарушението- 09.04.24г, тъй като макар към тази дата да има данни кой е собственикът на МПС [рег.номер на МПС] /той е собственикът/, докато не изтече срокът по ЗДВП- собственикът да посочи с декларация евентуално друг водач на неговото МПС по време на ПТП, нарушителят не е установен. На 06.02.25г собственикът за първи път е открит и е разбрал изобщо за водената проверка /още няма АУАН/, като от този момент тече законовият му срок да посочи, че неговото МПС е било управлявано от друг водач на 09.04.24г. Не е посочен друг водач в срок-пред АНО, вкл. пред СРС не се твърди, че на посочената дата и място- друго лице е управлявало неговото МПС.

На четвърто място, че в Декларацията на водача на удареното МПС/М./ е посочено МПС с рег. [рег.номер на МПС] К /вместо [рег.номер на МПС] Х/ на ударилото го МПС, но видно от официална справка на КАТ за регистрираните в РБ МПС към 09.04.24г /приложена по преписката преди съставяне на АУАН/ - съществуващият рег.№ в базата данни на КАТ е [рег.номер на МПС] Х. Ако лицето е твърдяло, че съществува и друго МПС /също Т. авенсис, но с [рег.номер на МПС] К/, което не е неговото МПС / Т. авенсис с [рег.номер на МПС] Х/, е следвало да направи доказ.искане пред СРС - да се установи наличието на тези две регистрирани Тойоти авенсис с почти идентични номера. Т. твърдение не се прави обаче нито в един момент от лицето, респ. няма направено такова доказ.искане от него.

На пето място, безспорно е установено по делото на СРС /дори самият касатор поддържа показанията на свид.М. пред СРС - в кас. си жалба/, че МПСто, което е ударило отзад МПСто на свидетелката, е напуснало незабавно местопроизшествието и изобщо не се е стигнало до разногласия между двамата водачи. Следователно се извежда изводът, че собственикът /щом няма декларация от него, че друг е бил водачът по време на ПТП/ - на МПСто с единствено съществуваща регистрация в базата данни към 09.04.24г / а именно Т. авенсис с [рег.номер на

МПС] Х/, е напуснал местопроизшествието веднага след удара с МПС-то на свид.М..

На шесто място, по доказателствения на лицето пред СРС- да се съберат снимки и видео-материали от момента на ПТП-то, е постъпила по делото информация от АНО, че такива по АНП липсват. СРС отделно от това е приел, че видео-материали от уличните камери не се съхраняват над 6 месеца, поради което след 09.10.24г такива вече не се пазят от органите, които извършват уличното видео-наблюдение /а жалбата срещу НП е от 29.08.25г, т.е. към момента на жалбата до СРС такива записи вече не се пазят и това е служебно известно на СРС/.

На седмо място, правилно СРС е приел, че нито едно от двете нарушения не е маловажно по см. на чл.28 от ЗАНН, тъй като те не се отличават с по-ниска степен на обществена опасност /на самото нарушение или на нарушителя/- спрямо всички останали нарушения от този вид.

На осмо място, нито СРС кредитира само показанията в полза на обвинението/както твърди касаторът/ – просто защото изобщо няма други свид.показания пред СРС/лицето се е отказало от допуснатите му двама свидетели/, нито има противоречия в показанията на разпитаните 4ма свидетелите /лицето ги тълкува неправилно и превратно/.

На девето място, ако е искал да се установи каква е била действителната му скорост и какъв е бил механизмът на ПТП, е следвало да остане на местонарушението и да изчака контролните органи/което не е сторено/. Също така е можел още след като е уведомен от 04то РУ-СДВР по телефон на 06.02.25г за извършваната проверка, да се яви пред разследващите и да даде обяснения, респ. да поиска събиране на доказателства. Това не е сторено, като Възражението му след вече съставен АУАН не променя този извода.

На десето място, правилна е дадената правна квалификация на нарушенията и правилно са приложени съответните им санкционни норми, нарушенията са безспорно доказани /доколкото редовният АУАН не е бил оборен от лицето пред СРС- с всички допустими доказателства/. Лицето не разбира и до момента, че не АНО доказва нарушението, а той следва да доказва липсата на такова, т.е. доказателствена тежест за нарушения по ЗДвП е обвърната.

Решението на СРС е правилно и законосъобразно, а кас.жалба е неоснователна по всички доводи в нея.

При този изход на спора, на касатора не се дължат разноски по чл.143 от АПК вр. ЗАНН.

Водим от горното и на осн. чл. 221 ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 685/26.02.26г по нахд № 13129/25г на СРС, НО, 104ти състав, по кас.жалба вх.№ 92010/23.03.26г на Д. А. Ч..

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател:

Членове: